

І. Вой гласъ ти є угоденъ повече, мамо?

М. Видове нѣкои мѣсикійски, чадо мое: не мога обаче да ти кажа положително: особно ми є угодно пѣснопѣніето церковно.

І. И мѣне, мамо, угодно ми є много: но има нѣкое нѣщо, което ми є угодно да слѣшамъ повече отъ онова. Угодно ми є повече да слѣшамъ тетка ми Госпожа Маріа да пѣе една пѣснь, която разумѣвамъ: колкѣва прекрасна пѣе она!

М. Колкѣва сладки гласове съществуватъ за да ги слѣшаме! можеше Богъ да създаде ушите ни съ пособъ таковъ, щото да можеме да слѣшаме самъ гласовете, и да разсѣждаваме съ тѣхъ едно нѣщо отъ друго, каквото ты разсѣждавашъ, когато ти дѣмамъ азъ, или когато дѣе дилъ кѣчето ни, или когато младче мачката ти.

І. Отистина, мамо, вѣрвамъ че секога ще да учиме непрестанно нѣкое нѣщо за благостыната на Бога!

М. Ако имахъ время, Іованчо, можехъ да ти истолкѣвамъ колкѣва любопытна създаде Богъ тѣлото ти, и сичкитѣ мѣ strany така